

Jézus visszajövele

Lectio: Mt 25,31-46

Textus: Lk 12,42-44

Kedves Testvéreim! Már a 25. verstől Jézus a jövőre irányítja az övéi figyelmét. A középpontban az Ő visszajövele van, a reá való várakozás.

Jézus arra kér minket, hogy **legyenek a ti derekaitok felövezve**. Az ókori keleti ember akkor övezte fel a derekát, amikor harcba indult, vagy valamilyen munkához kezdett. A hosszú felsőruháját övvel rövidre fogta, hogy ne akadályozza a harcban, vagy a munkában.

A másik dolog, amire Jézus az övéit kéri: **legyenek a ti lámpásaitok meggyújtva**. Ez nem jelent mást, mint azt, hogy éjjel is készenlétben álljunk az Ő fogadására. Ne akkor kelljen meggyújtanunk, amikor sürgősen szükség lehet rá.

Az Igében is erre hívja fel Jézus a figyelmünket. Az Ő várakozásában mindannyian **sáfárok** vagyunk. Vagyis megbízott vagyongazdálkodók. De nem csak vagyongazdálkodók, hanem egymásra is kell vigyáznunk, egymásra is kell, hogy gondunk legyen. Vajon tényleg törődünk mi egymással. Azt adjuk egymásnak, amit Isten elvár tőlünk. Ugyanis nem csak az anyagiakról van szó, amivel egymást el kell, hogy lássuk.

Egyszer egy jól kereső apa úgy döntött, hogy elviszi vidékre 7 éves kisfiút, hogy megmutassa neki, milyen szegény emberek is vannak, és hogy a gyermek meglássa a dolgok értékét, és felfogja azt, hogy milyen szerencsés családban él.

Egy egyszerű falusi családi házban szálltak meg, ahol egy napot és egy éjszakát töltöttek. Mikor hazafelé tartottak, az apa megkérdezte a fiát:

- *Nos, mit gondolsz erről az útról? Láttad, hogy némelyek milyen szükségben és szegénységben élnek?*
- *Igen – felelte a fiú.*
- *És mit láttál meg mindebből?*

- Azt apa, hogy nekünk egy kutyánk van, nekik négy. Nekünk egy medencénk van otthon, ők meg egy nagy tó partján laknak.

- A mi kertünket lámpák világítják meg, az övékre pedig csillagok világítanak.

- A mi udvarunk a kerítésig tart, az övék addig, ameddig a szem ellát.

- Mi megvásároljuk az élelmet, nekik van sajátjuk a kertben.

- És végül láttam, hogy nekik van idejük beszélgetni egymással, és hogy boldog családként élnek. Te viszont, és anyu egész nap dolgoztok, és alig látlak titeket.

Az apa csak fogta a kormányt, vezetett csöndben, mire a kisfiú hozzátette:

- Köszönöm, apa, hogy megmutattad, hogy milyen gazdagok is lehetnénk.

Nos, testvéreim, hogyan is viselünk mi gondot egymásról?

- A hitves a hitvesről.

- A szülő a gyerekekről.

- A gyermek az öreg szülőkről.

Mit adunk nekik? Mivel tartjuk őket? Csak az anyagiakra gondolunk és azt hisszük, hogy az elég? Vagy a lelki kincsekkel is gazdagítjuk-e őket?

Azt mondja az Ige, hogy aki hű sáfárnak találhatik, az be fog menni Urának örömébe. S hogy milyen a hű sáfár, az abból is kitetszik, amit Jézus Mt 25-ben megfogalmaz:

- Az éhezőknek enni adni,

- A szomjazóknak inni adni,

- A mezítelent felruházni,

- A betegeket foglyokat meglátogatni.

A hű sáfárokhoz így szól majd Jézus: **Gyertek én Atyámnak áldottai és örököljétek az országot, mely számotokra elkészítettett a világ megalapítása óta.**

Mikor? Az utolsó napon, amikor visszajön. S akkor lesz majd az utolsó ítélet. „Az Úr... eljön megítélni a földet; megítéli a világot igazsággal és a népeket méltányossággal.” (Zsolt 98,9).

Eljön mindennek a vége, amit a bűn megrontott. Jézus visszajön és ítélet következik. A halottak fel fognak támadni. Az Úr szétválasztja a juhokat a kecskéktől. Az egész kozmosz, az egész világ újjá lesz, amikor Jézus visszajön. Ezt teszi a Fiú. A feltámadás a Szent Lélek munkája. A megújulás és a feltámadás végbemegy a Fiú és a Szent Lélek együttes munkája által. S mindez az Atya dicsőségére történik.

Egyébként már a niceai zsinat (325) ezt vallotta. A Fiú és a Szent Lélek együtt munkálkodását. Ez nagyon is hangsúlyos. Jézus, aki a kereszthalálig megalázta magát, az utolsó napon dicsőségben jön vissza. Az Ő országának nem lesz vége. Krisztus most is és a jövőben is örökkévaló Király.

Athanazius (298?-373) is hangsúlyozta, hogy akik a jót cselekedték, bemennek az örök életbe, akik a rosszat, az örök tűzre. (Mt 25).

Nagy reformátorunk, Kálvin János 1542-ben megírta a Genfi Kátéját. A 87. kérdés így hangzik: *Nem kell-e félnünk és iszonyodnunk az utolsó ítélettől?*

Felelet: Nem, mert mi nem más Bíró előtt jelenünk meg, mint Az előtt, Aki a mi Közbenjárónk és Aki a mi ügyünket a kezébe vette, hogy megvédjen minket.

Az 1661-ben megjelenő Holland Hitvallás is így fogalmaz: *Mi nagy vágyakozással várjuk az utolsó nagy napot, hogy teljességgel élvezzük az Isten és Jézus Krisztus ígéreteit.*

Az 1563-ben megjelent Heidelbergi Káté az 52. Kérdésben és feleletben így fogalmaz: *Miféle vigasztalásod van abból, hogy Krisztus visszajön ítélni eleveneket és holtakat?*

Felelet: Az, hogy minden háborúságomban és üldöztetésemben fölemelt fővel várom őt az égből ítélő bírámul, aki előbb érettem Isten ítélőszéke elé állott és rólam minden kárhozatást elvett, hogy ő mind a maga ellenségeit, mind az enyéimet örök kárhozatra veti; engem pedig minden választottaival együtt a mennyei örömbé és dicsőségbe önmagához általvisz.

A Dordrecht Kánonok (1619) is azt hangsúlyozzák, hogy Jézus dicsőségben tér vissza és az övéit beviszi a dicsőségbe.

V. Verboom, az egyháztörténet nyugdíjas professzora Harderwijkben, azt mondotta, hogy :

Az utolsó ítélet az életem utolsó vizsgája lesz. Hogy vizsgázom majd? Ha önmagamban reménykedem, félelem és borzalom tölt el. De én Krisztusra nézek. Neki sikerült a vizsga. Átala és Vele nekem is sikerülni fog.

Ámen.

Biharszentjános, 2016.07.10.

Csomay Árpád.